

**Homilia podczas święceń kapłańskich
Pawła Łuczaka i Piotra Koska**

**Katedra Niepokalanego Poczęcia NMP
Springfield, Illinois**

2 maja, 2020 r.

**† Biskup Tomasz Jan Paprocki
Biskup Diecezji Springfield, Illinois**

Drodzy kapłani, diakoni, osoby życia konsekrowanego, umiłowani bracia i siostry w Chrystusie Panu:

Jednym z najprzyjemniejszych obowiązków i rzeczywiście najbardziej radosną okazją w posłudze każdego biskupa jest wyświęcanie nowych kapłanów. Z pewnością jest to dla mnie i dla naszej diecezji wielkie błogosławieństwo, że możemy celebrować dzisiaj święcenia kapłańskie diakonów Pawła Łuczaka i Piotra Koska na kapłanów Kościoła Katolickiego do posługi w diecezji Springfield w stanie Illinois. Duchowni, zakonnicy i świeccy katolicy z naszej diecezji przyłączają się do mnie, modląc się, aby łaski udzielone w tym sakramencie święceń przyniosły obfite owoce poprzez posługę kapłańską przyszłych ojców duchownych Pawła Łuczaka i Piotra Koska całym ich życiu.

Wyrazamy również naszą wdzięczność rodzicom i rodzinom diakonów Pawła Łuczaka i Piotra Koska, za udzielenie im solidnych podstaw w wierze katolickiej i zaszczepienie w nich ducha misyjnego, który spowodował, że przemierzyli tysiące kilometrów, aby w innym kraju głosić Dobrą Nowinę o Bożym zbawieniu i Bożej miłości. Są oni jak uczniowie, o których słyszeliśmy w Ewangelii świętego Łukasza, gdy Jezus wysłał ich po dwóch z tymi słowami: „Żniwo wprawdzie wielkie, ale robotników mało; więc prosimy Pana żniwa, aby wyprawił robotników na swoje żniwo” (Łk 10, 2).

Chociaż żałuję, że pandemia koronawirusa uniemożliwiła nam, abyśmy zgromadzili się wszyscy razem tutaj na Mszy świętej podczas święceń kapłańskich, to cieszę się, że rodziny Pawła Łuczaka i Piotra Koska w Polsce mogą uczestniczyć w tej liturgii święceń, oglądając transmisję na żywo. To bardzo ważny dzień dla was, ponieważ wasi synowie i członkowie waszych rodzin są wyświęceni, aby uczestniczyć w kapłaństwie samego Jezusa Chrystusa.

Święcenia kapłańskie są bardzo ważnym momentem w życiu całej wspólnoty Kościoła, a szczególnie w życiu wyświęconych osób, a także w życiu biskupa diecezji i jego prezbiteratu.

Święcenia kapłańskie są bardzo ważnym momentem w życiu całej wspólnoty Kościoła katolickiego, ponieważ są **znakiem wiary, nadziei i miłości. Wiary**, ponieważ święcenia kapłańskie wskazują, że wiara wciąż jest żywa i ma się dobrze nawet w trzecim tysiącleciu chrześcijaństwa. **Nadziei**, że święcenia kapłańskie dają pewność, że Słowo Boże będzie nadal głoszone, a misja Jezusa Chrystusa będzie nadal realizowana w świecie. **Miłości**, ponieważ święcenia kapłańskie zapewniają wspólnocie, że nadal będą pasterze, którzy będą miłować trzodę im powierzoną i troszczyć się o nią.

Wyświęcanie kapłanów jest bardzo ważnym momentem w życiu tych, którzy mają być wyświęceni, ponieważ poprzez działanie Ducha Świętego w sakramencie święceń zostają obdarzeni specjalnym darem, który czyni ich podobnymi do Chrystusa Najwyższego Kapłana, że będą mieli moc działania w imieniu Chrystusa jako Głowy Kościoła. Diakoni Paweł Łuczak i Piotr Kosk doszli do tej szczególnej chwili, bo odpowiedzieli na Boże powołanie, w którym to procesie pośredniczył Kościół poprzez modlitwę i okres przygotowania.

Święcenia kapłańskie są bardzo ważnym momentem w życiu biskupa diecezjalnego i jego prezbiteratu, ponieważ księża uczestniczą w kapłaństwie i misji biskupa. Jako wierni i oddani współpracownicy biskupa, są powołani

do służby ludowi Bożemu, tworzą wspólnotę kapłańską w jedności ze swoim biskupem, a jednocześnie wypełniają różne obowiązki. Nie jesteśmy tylko odpowiedzialni za wykonanie swoich indywidualnych obowiązków. Jesteśmy współpracownikami w wielkiej duchowej symfonii. Bez muzyków w orkiestrze dyrygent nie wydaje żadnego dźwięku. Bez dyrygenta dźwięki muzyków rozpadną się w kakofonię dysonansu i dysharmonii. Współpracując razem, biskup i jego kapłani mogą stworzyć „mistyczne akordy pamięci”, o których mówił prezydent Abraham Lincoln w swoim inauguracyjnym przemówieniu sto pięćdziesiąt dziewięć lat temu, jako jeden z najszlachetniejszych ludzi ze Springfield w stanie Illinois: „dotaracie ... do każdego żywego serca i domostwa w całym tym wielkim kraju” i powiększenie chóru jako wspólnoty, będzie możliwe, tylko wtedy, kiedy będziemy lepszymi aniołami naszej ludzkiej natury”.

Święcenia kapłańskie są również odpowiednim momentem, aby zapytać o to, o co wspólnota wiarnych prosi kapłana. Święty Papież Jan Paweł II (*drugi*) odpowiedział w taki sposób w Adhortacji *Pastores Dabo Vobis* dotyczącej formacji kapłańskiej w Kościele katolickim: „O to proszą kapłana ludzie: Kapłan jest człowiekiem Bożym, tym, który należy do Boga i pobudza do myślenia o Bogu ... Chrześcijanie zwracają się do kapłana nie tylko dlatego,

że jest człowiekiem, który ich przyjmie i wysłucha, że okaże szczerą sympatię, ale także i nade wszystko dlatego, że jest tym, który im pomoże skierować wzrok ku Panu Bogu i do Niego dążyć. Trzeba więc starać się, aby formacja kapłańska rozwijała głęboką zażyłość z Bogiem” (*PDV nr. 47*).

Jako szczególny sposób, aby kapłan był „człowiekiem Bożym, tym, który należy do Boga i pobudza do myślenia o Bogu”, kapłan zobowiązuje się odmawiać Liturgię Godzin, aby w ciągu dnia podczas wypełniania swojej posługi przeznaczyć czas na spotkanie z Bogiem w modlitwie w imieniu całej wspólnoty Kościoła, aby Bóg był obecny w codzienności naszego życia.

Kapłan obiecując życie w celibacie i czystości musi widzieć, według słów św. Jana Pawła II (*drugiego*), jego wartość „upodobniając się do Jezusa Chrystusa, Dobrego Pasterza i Oblubieńca Kościoła, a więc wybór większej i niepodzielnej miłości do Chrystusa i Jego Kościoła, w pełnej i radosnej gotowości serca do podjęcia posługi pasterskiej (*PDV nr. 50*).

Kapłan obiecuje również posłuszeństwo, aby być otwartym na Boże wezwania, które poprzez modlitwę rozpoznaje biskup diecezjalny w porozumieniu ze swymi doradcami i samym kapłanem, tak aby potrzeby diecezji były właściwie zaspokajane i misja Chrystusa mogła być skutecznie realizowana.

Pawle i Piotrze, to jest powołanie, do którego jesteście wezwani, aby przyjąć je z radością, to jest wiara, która wzywa was, aby ją głosić, to jest zbawienie, które wzywa was, aby głosić Dobrą Nowinę całemu światu. Dziękuję wam, że odpowiedzieliście **tak** na to Boże powołanie. Gorąco prosimy dzisiaj Pana Boga, aby umocnił was łaską tego sakramentu święceń, abyście wypełniali te święte zadania z zaangażowaniem, entuzjazmem i poświęceniem.

Święcenia kapłańskie to nie tylko czas, aby zapytać, czego Kościół oczekuje od kapłana, ale także czego kapłan może oczekiwać od Kościoła. W związku z tym, moi drodzy siostry i bracia, jako biskup, proszę was, abyście modlili się za kapłanów; módlcie się szczególnie dzisiaj za tych młodych ludzi, Pawła Łuczaka i Piotra Koska, którzy wkrótce poprzez sakrament święceń staną się księdzem Pawłem Łuczakiem i księdzem Piotrem Koska; bądźcie z nimi, troszczcie się o nich, współpracujcie z nimi, wspierajcie ich, ale przede wszystkim kochajcie ich, tak jak Chrystus was kocha, ponieważ, jak mówi moje zawołanie biskupie: *Lex Cordis Caritas* „Prawem serca jest miłość”.

Niech Bóg obdarzy nas tą łaską. Amen.